

Gyurka bácsi énekével, legalább jelezzék ezt, és ne hivatkozzanak közben Gyurka bácsira.

Természetesen nem tartom magam tévedhetetlennek, ezért megtisztel az, aki logikus, szakszerű érvekkel részben, vagy akár egészben megcáfolja írásomat, de a címkeragasztókat kérem, ezúttal kíméljenek.

Mózes és Pál útján lehetetlen Gyurka bácsit követni, mert miután megtapasztalta útjaik járhatatlanságát, letért róluk, és onnantól csak Jézus útját követte.

KIRÁLY IGNÁCZ

ŐSZÜLŐ BOKOR

Ősz van. A levelek színkavalkádjá mutatja, hogy ez a zöldülő, virágzó, termést hozó év is lassan véget ér. A Bokor őszhajú csoportjához tartozom. Gyurka bácsi számomra fájdalmat okozó mondata visszahangzik bennem: „Saját temetési menetünkhöz asszisztálunk.” Ha ő ezen azt értette, hogy haldoklik a Bokor, akkor kiáltok: Nem! Ha ő ezen azt értette, hogy egy korszak vége felé közeledünk, és lesz, ami véget ér, meghal, és lesz, ami újjászületik, akkor: Igen! Mi tudjuk, hogy ő az előbbire gondolt. Most letekint reánk, és beláthatja, hogy halála után kilenc évvel, sokak akkori véleményével szemben, élünk és remélünk. A mozgalmakra érvényes életciklusok azonban ránk is jellemzők.

A magyar történelem terhes, sőt vészterhes korszakában áldott állapot jött létre azokban a mélyen hívő papokban, nővérekben és civilekben, akik az akkori agresszív ateista világban Gyurka bácsival elkötelezték magukat a kereszténység megmentésére. Mint egy sikeres oltvány: a rügy életképesen kihajtott. Éltető erőt a katolikus egyház vesszejéből és az ég áldott napjától merített. Felülről és belülről vezérelt rügyfakadás volt. Az ateista erőtér mindent megtett, hogy az áldott állapot terhességgé váljon. Mindent megtett, hogy a hajtás elszáradjon, a hívő remény elvetéljen. A teher alatt az ötvenes években nem nőtt a pálma. Elsorvadtak a kisközösségek. A félelem hidege megdermesztette az élet kibontakozását. Nemcsak a pástort és legbensőbb szolgatársait tették hidegre. A látszólag szabadon hagyottakat is sorvasztották: életük és szabadságuk állapotszerű veszélyeztetésével, vagy az együttműködésért ígért kiváltságokkal. Isten csodája volt, hogy hordozták az újjászületés csíráját.

Felengedett a téli fagy, változott a nemzetközi és hazai helyzet. A kicsit kordába terelődött kommunista ateizmus amnesziát, szabadabb mozgásteret engedett. Abból viszont nem engedett, hogy a gyanús elemek számára állandóan jelezze, hogy figyel, követi, ellenőrzi, és ha kell, bünteti őket. Vigyázó szeme a hajtáson volt. Ez azonban nem tudta meggátolni az újra

feléledő kisközösségi élet beindulását. Mintha a történelem igazolni akarta volna, hogy a jézusi kezdeményeket kívülről és mindenki megölni nem lehet. Belülről és valakikben, tudjuk, hogy sajnos meg lehet ölni. Teher alatt nőtt a hajtás, Bokorra nőtt. A baj azonban alattomosabb lett. A kezdetben életerőt jelentő hordozó ág, a katolikus egyház hierarchiája korábban már majdnem teljesen elzárt csapjából közvetlen ellenségesség, megosztás mérge áramlott. Ez fájt. Ez nem éltető teher volt, ez mérge volt. Kútmérgezés. Búra alá helyezés volt a megfojtás szándékával. Ez nagyon fájt.

A nemzetközi és hazai helyzet tovább változott. Megszűnt a megszokott és növesztő teher. De nem szűnt meg a mérgező felekezeti légkör. A Bokor szükségszerűen éltető forrásokat keresett. Voltak, akik egyénileg, a helyi plébániákon, karitatív szolgálatokban éltek felekezeti valahová tartozni akarásukat. Voltak, akik hagyták elsorvadni egyházi kapcsolataikat, és inkább civil kezdeményezésekbe kapcsolódtak: nagycsaládos egyesületekbe, szociális munkába, alapítványi szolgálatokba... Felerősödött a belső vita, elgyengült az apostolkodó emberhalászat. Évtizedekig mehetett a belső kavargás. Önértelmezések, belső konfliktuskezelések, döntésképtelen zsinatolások vittek el sok időt, energiát. Mindmáig így megy ez...

Gyümölcsök teremtek és teremnek. Nem mozgalmi, összbokros gyümölcsök, hanem a Bokorhoz tartozó kisközösségek, munkacsoportok, egyének gyümölcsői ezek. Gyurka bácsi álma volt, hogy valami közös életmű is szülessen. Kommuna? Öregek otthona? Iskola? Kollégium? Ez álom maradt, mert karmesterekből nem lehet jó kórust csinálni. Bennünket közösségek vezető szolgálatára barátokoztatott össze, nem kórustagságra. Ma a Bokor egyik ágán alma, másikon körte terem. Baj ez? Hogyan lenne az, hiszen a kertészek is szoktak ilyen oltványokat csinálni, figyelve, hogy azonos természetű alanyokat oltsanak egymásba. Jézus miért ne lehetne ilyen fantáziadús kertészünk? Tény, hogy erőink egyesítésével az egy irányba nézés mellett az egy irányba haladás egyféle gyümölcse jobban kifejlődhetne. A sokféle keresztény közösség majd hozza a maga gyümölcsét, azt, amit mi nem hozunk. A mi dolgunk a magunk jézusi gyümölcseinek kifejlesztése és beérése. Vajon mi lenne a mi rendeltetésünk? „Kimentek a tankok, bejöttek a bankok” (Balczó). Jó, hogy azóta is figyeljük az innen-onnan felbukkanó tankokat, és tiltakozunk, hitvallást teszünk az erőszakmentes Jézusról. Lehetséges, hogy mást is észre kellene vennünk ugyanebből a célból? A Mammon bankokban megjelenő világa nekünk és számunkra is természetes, és belefér Jézustól tanult adástörvényünkbe is?

Jézus formai örökségét, a kisközösséget már rajtunk kívül is sokan csinálják. Jézus tartalmi örökségéből ki ezt, ki azt igyekszik csinálni. A mi hármasszámunkunk így együtt csak nálunk van, s ezek közül kiemelkedik a

békességteremtésből fakadó erőszakmentesség. Pontosabban kiemelkedett, főként az erőszakosságot ellenünk is gyakorló kommunizmusban. Ma már elgondolkodtató, hogy a Mammon világában nem merült fel körünkben, hogy talán volna jel értékű jézusi válaszuk a pénzvilág önzésének csalogatásaira is. Igent mondtunk az adásra. Adásaink élnek és éltetnek. Emellett azonban komfortigényeinkkel odáig juthatunk, hogy évekre kiszolgáltatathatjuk magunkat a Mammon bankjainak. Az erőszak esetében már tudtunk jellé válni nemet mondani tudással. Az őszülő Bokor téli pihenője után, tavaszi rügyfakadással, vajon milyen jézusi gyümölcs reményével lendül neki az új korszakának? Reménykedjünk, hogy utánunk jövő, Jézusnak elkötelezett fiatal testvérbarátaink majd megtalálják az új nemek és igenek gyümölcsöt hozó területeit...

BULÁNYI GYÖRGY

ADZSIK

A kétezer esztendő minden Jézust megtagadásának egyetlen végső oka - a többet birtokolni akarás volt. Ezt a jézusi megállapítást görögül pleonexiának mondják, s a 16. századból eredő magyar nyelven kapzsiságnak. A kapzsi - igéből képzett melléknév. Kap az ige, -zsi a képző, és kész a kapzsi. Mit is jelent az, hogy valaki kapzsi? Csinálok egy másik melléknévet, abból megtudjátok. De azt az Isten Országának igéjéből csinálom. Van olyan? Hogyne volna, ha egyszer megtanultuk, hogy nagyobb boldogság adni, mint kapni. Mondom: ad az ige, -zsi a képző, s már kész is az új szó, az adzsi. Be is terjesztem a Nyelvtudományi Társaságnak: fogadja el, mint az Isten Országát akarókra jellemző kifejezést. Akik nem a Mammonnak akarnak szolgálni, azok az adzsi. Mivel nem adzsi, hanem kapzsi voltak, ezért gyilkolták egymást századokon keresztül és könyörtelenül az ú.n. keresztény nemzetek is. Mondjuk ki hangosan és határozottan: Mi változatlanul Jézus népe akarunk lenni. Mi változatlanul az Atyától akarunk tanulni, hogy Jézushoz mehessünk, és ehessük az Élet kenyerét. Mi nem kapzsi, mi adzsi akarunk lenni!

Nyomorúságba pedig mi nem sodródhatunk, hiszen testvérek vagyunk, akik semmit nem mondanak a magukénak, mert mindenük közös, mint egykor Jeruzsálemben. Még nem tudjuk pontosan megmondani, hogyan is fog ez Bokorligeten meg másutt is testet ölteni, de mi hegyen épült város akarunk lenni, mi példát akarunk adni az egész egyháznak meg az egész világnak. Bizonyítani, hogy semmi értelme sincs a NATO-nak és az egymást öldösésnek, mert mi osztozunk azokkal, akik osztozni akarnak velünk.

Lehet, hogy a Nagy Bumm utolsó másodpercei - amit mi történelmileg meg tudunk tapasztalni - csak sajnálatos kisiklás az Istentől tanítottság történelmi vonalából, s van mód visszakapaszkodni a nem-ismert, de Istennek tetsző múltba. Lehet, hogy ezért jött a Fiú. Azért, hogy elmondja nekünk, hogy mi volt kezdetben, amikor még nem volt válás, hanem a kettő egy volt. Amikor még nem volt enyém és tiéd, hanem csak miénk. Hogy is mondta Csokonai Vitéz Mihály?

Az "enyém", a "tiéd" mennyi lármát szüle,

Miolta a "miénk" nevezet elüle.

Hát abba kell maradnia ennek a történelmi lármának, amely csataterekké rondítja Isten szép világát. Az Atya a maga életének szépséget tanítja, s az nem ismeri a csataterek lármaját. A Fiúhoz akarunk menni, mint az Atya tanítottjai, mint theodidaktói, mint Istentől tanítottak.

Mi ennek a Fiúnak az elkötelezettjei vagyunk. Mi ennek a Fiúnak a kenyerét-testét esszük, borát-vérét isszuk, hogy olyanokká legyünk, mint ő. Talán nem élem meg az első fészekrakást, talán megérem. Mindegy. A Fiú jó magot vetett, s abból nem Mammon, nem magántulajdon fog megszületni, hanem az, hogy mindannyiunknak százannyi testvére és nővére lesz, százannyi háza és földje, s ha befejezzük földi pályafutásunkat, akkor még ráadásul örök életünk is lesz az Atya házában.